

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

7 • Trolddomsoffer

Alvilda

Kapitel 1 · Rævna fortæller

Stilhed før stormen

Jeg skal snart dø. Tanken summer i mit hoved som en irriterende flue, man ikke kan slippe af med. Jeg prøver at skubbe den væk, men der går ikke mere end et øjeblik, før den er der igen. For det er ikke et spørgsmål, *om* jeg skal dø, men kun *hvordan*. Hvis Marvis og elverjægerne får deres vilje, er det ikke kun mig, der vil dø, men alle med trolddomsblod i årerne. Han vil sammenbinde os alle i ritualet, så når jeg dør, dør alle.

Vores eneste chance er at lave et andet ritual. Et ritual, hvor jeg mister mine evner og bliver menneske. Men det ritual vil også slå mig ihjel, fortalte heksen Dorthea mig. Kun ved at dø kan jeg blive genoplivet som menneske. Hvis det altså lykkes. Ellers vil jeg bare være død.

Gåsehuden breder sig på mine arme. Der er ingen vej udenom, alle veje fører mod døden. Tanken får mit hjerte til at speede op. Det er, som om det slår i dobbelttakt. Som om det vil flygte ud af brystet på mig.

Jeg er nødt til at stoppe angsten, inden den får overtaget. Jeg leder efter noget andet at fokusere på. Men lejrskolen er så stor og tom. Den eneste lyd, jeg kan høre, er Noahs vejrtrækning.

Han sover i en køje ikke langt fra mig. Jeg lytter til hans åndedræt og forsøger at følge det. Luft ind, luft ud. Det hjælper. Panikken trækker sig tilbage, men den er ikke væk. Den er bare rullet sammen som et lille monster bagerst i mine tanker.

Jeg ser på Noah. Hans brune hår ligger ned over øjnene, og en tot sidder ved hver udånding. Han ser så rolig ud, når han sover. Men faktisk også når han er vågen.

Noah er det eneste menneske i vores gruppe. Alt det her må føles så fremmed for ham. Alligevel er han blevet hos mig. Han har været en tro støtte og har lovet at hjælpe med ritualet. Også selvom han ikke kan lide risikoen ved det. Alt sammen for min skyld.

Jeg smiler svagt. Han er virkelig en sand ven. *Ven*. Ordet er forkert, for han er mere end en ven. Jeg

husker vores kys. Det ene, hvor han kyssede mig, og det andet, hvor jeg kyssede ham. Der er mulighed for så meget mere, men det hele er blevet sat på pause, indtil alt det her er overstået ... Jeg knuger mine hænder.

Tidligere troede jeg ikke, at Noah og jeg ville kunne være sammen, fordi jeg er elver, og han er menneske. Men hvis ritualet lykkes, vil vi begge være mennesker. Det vil være ligetil.

Alligevel fylder det mig også med vemod. Som lille ønskede jeg ofte, at jeg bare kunne være som de andre, men nu føles det alligevel forkert. For hvem er jeg, hvis jeg ikke er elver?

Jeg rejser mig fra sengen. Der er for mange tanker til, at jeg kan falde til ro.

Bastian, Noahs hund, ser op på mig med et vagtsomt blik. Selvom den har været sammen med os på hele turen, er den stadig skeptisk over for mig.

Jeg ser rundt på de andre senge. De er tomme. Agnes er nok inde i byen for at give folk mareridt. Og Saxe bryder sig ikke om at sove indenfor. Nogle gange tror jeg, han slet ikke bryder sig om at være i sin menneskeform, men hellere bare vil være ulv på fuldtid.

Og så er der Maises seng. Den er også tom. Det

samme er Tjørns. De tog af sted for at finde en trolldom og skulle have mødt os her, men det er flere dage siden, og vi har ingen anelse om, hvordan det er gået dem.

Tanken om min søster sætter gang i panikken igen. Jeg lister ud og sætter mig på terrassen foran lejrskolen. Træet føles koldt og fugtigt mod mine bare ben. Det har regnet. Dråber hænger på træernes grene som små tårer. Hele skoven er blød og fugtig. Jeg ser ud i mørket. Min søster ville aldrig bryde et løfte om at komme tilbage, så der må være sket noget. Men hvad?

Agnes er sikker på, at Tjørn har forrådt Maise, og at han vil slå mig ihjel. Ligesom i Maises syn. Og som dagene er gået, virker det mere og mere sandsynligt. Alligevel kan jeg ikke tro det. For Tjørn har lovet, at han aldrig vil skade mig. Han siger, han er forelsket i mig. Og han befriede mig, da Marvis og elverjægerne holdt mig fanget. Også selvom han er Marvis' søn.

Har hans far fået ham omvendt? Var det alt sammen et trick? Jeg kan ikke få det til at give mening. Slet ikke, fordi jeg *har* vist Tjørn Marvis' planer. Han ved, at hans fars ritual vil dræbe alle med trolddomsblod. Det vil også sige Tjørn selv. For Tjørn er mørkesøger

og kan spore andre trolddomsfolk. Han vil vel ikke hjælpe til med at udrydde sig selv?

Jeg virrer med hovedet. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro. Jeg ved bare, at Tjørn ville kunne finde mig når som helst. Så når han ikke er her nu, er det, fordi han har valgt ikke at være her. Eller fordi nogen fysisk holder ham væk. Men hvad betyder det for Maise? Hvor er min søster?

Jeg hører noget knitre fra skoven og ser op. En skikkelse nærmer sig, men det er ikke Maises lyse lokker, men derimod mørkt hår, der går i ét med natten.

”Burde du ikke sove?” Marepigen Agnes ser på mig.

”Jeg ville ønske, jeg kunne,” siger jeg bare med et svagt smil.

Hun sætter sig ved min side.

”Bare jeg kunne sige noget beroligende. Min ekspertise er desværre at ødelægge nattesøvn, så ...” Hun smiler skævt.

Jeg prøver at gengælde hendes smil, men det lykkes ikke.

”Jeg ved bare ikke, hvad jeg skal gøre.”

”Sludder, du ved præcis, hvad du skal gøre. Vi har jo allerede lagt planen. Vi mangler en åmand og en trolld.”

”Og en elver og en mørkesøger, nu hvor Maise og Tjørn er væk.”

Hun bider sig i læben.

”Én ting ad gangen,” siger hun. ”Jeg ved, hvor vi kan finde en åmand.”

”Gør du?”

”Lad være med at se så glad ud,” siger hun. ”Åmænd er lumske væsener.”

”Og alligevel kender du en?”

”Kender og kender ... Jeg så ham kun, fordi han prøvede at drukne mig.”

Jeg ser chokeret på hende.

”Det er deres måde at overleve på,” siger hun. ”De suger livsenergi fra dem, de drukner. Og jeg var dum nok til at tro, at jeg kunne krydse åen om natten.”

Kapitel 2 · Maise fortæller

Fra ven til fjende

Tjørn bøjer sig ind over Ravna. Deres blikke er låst fast i hinanden i, hvad der ligner forelskelse. Så bøjer han sig ind over hende og kysser hende blidt, men i den anden hånd ser jeg kniven. Han hæver den og dolker Ravna i ryggen.

Hun snapper efter vejret. Blodet løber ned ad hendes ryg, og så bliver hendes krop slap. Jeg ser livet forlade min søsters øjne. Hun dør i hans arme, inden han lægger hende fra sig på jorden ...

Jeg vågner med et skrig.

Der er mørkt omkring mig. Over mig basker fuglene væk, skræmt bort af mit skrig.

”Hvad sker der?” Troldepigen Nælde er også faret

op. Hun løber hen til mig med store, tunge skridt.

”Er det elverjægerne?” Hun ser rundt med et vagtsomt blik ind mellem træerne.

”Nej ...” stammer jeg. ”Det var bare et mareridt.”

Hun sukker tungt og dumper ned på jorden.

”Du må ikke skræmme mig sådan,” siger hun.

”Undskyld,” siger jeg, mens jeg tænker, at troldepigen ikke ligefrem ligner en, man kan skræmme. Men så igen ... Elverjægerne kan nok skræmme alle med trolddomsblod. Faktisk burde jeg ikke kalde dem elverjægere, men snarere *trolddomsjægere*. For det er, hvad de er. En samling mennesker, der vil udrydde alle med trolddomsblod.

De har jagtet os, siden Ravna og jeg blev født. I årevis troede vi, at de var ude efter mor. Men så fandt vi ud af, at de faktisk ledte efter Ravna. For Ravna har arvet vores fars tanke-spinder-evner. Evner, som Marvis skal bruge i sit ritual.

Og han skal ikke kun bruge Ravna, men en af hver af troldfolkene. Som elver har han mor. Som trolld har han Nældes bror. Resten af troldfolkene kender jeg ikke, men jeg så et glimt af deres bure, da Marvis holdt mig og Tjørn fanget.

Tjørn ... Skyldfølelsen får hele min krop til at blive kold. Jeg dansede ham næsten til døde. Marvis

tvang mig. Han sårede mig med en kniv og spærrede mig inde med Tjørn, så jeg kun kunne overleve ved at trække energi fra ham. Og jeg gjorde det. Selvom han tiggede mig om at stoppe, så dansede jeg. Og jeg blev ved, indtil hans søster Elisabeth slog mig ud. Hvis ikke hun havde stoppet mig, ville jeg have dræbt ham. Det ved han, og derfor skiftede han side. Jeg forvandlede ham fra ven til fjende.

Jeg lader min hånd glide hen over såret på armen. Det dunker svagt, selvom jeg har forbundet det. Hvis jeg ikke havde danset for Tjørn, var jeg død. Det hjælper bare ikke på skyldfølelsen. Jeg kan stadig mærke hans energi under huden som en evig påmindelse om, hvad jeg gjorde.

Næste morgen, før solen står op, går vi af sted. Kulden har efterladt mine muskler kolde og stive. Normalt elsker jeg at sove udenfor. Men normalt har jeg også en varm sovepose og Ravna ved min side.

Vi går gennem skovens tætte krat. Vi holder os fra vejene for ikke at blive opdaget. Nældes blik glider hele tiden vagtsomt af sted ved hver en lyd. Jeg tænker mest på at finde vej tilbage til lejrskolen. Det var der, jeg skulle mødes med Ravna og de andre, men det er flere dage siden, og jeg ved ikke, om hun stadig er der.

Vi hører en bil i det fjerne. Som rådyr, der hører en jæger, står vi helt stille, til den har passeret. Jeg ved, at hvis elverjægerne vil have fat i mig, skal de bare bede Tjørn om at spore mig. Men jeg tvivler på, at det er mig, der er deres førsteprioritet. De vil fange Ravna, og med Tjørn på deres side kan jeg kun håbe, at jeg ikke kommer for sent!